

od 13. března do 15. dubna 1981

Dopis Charty 77 Federálnímu ministerstvu práce a sociálních věcí ČSSR	1
Dopis Charty 77 prezidentu republiky	1
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných	
Sdělení č. 239/Případ Adriana Dobrovodského/.....	2
Sdělení č. 240/Trestní stíhání Petre Cibulky zastaveno/.....	2
Sdělení č. 241/Policejní akce v Praze 18.-22.3.1981/.....	3
Sdělení č. 242/Případ Waltera Kenii a J. Dvořáka/.....	3
Sdělení č. 243/Domovní prohlídky ve Strakonici/.....	4
Sdělení č. 244/Pavel Štánek a Evžen Adámek podmíněně odsouzení/.....	4
Sdělení č. 245/Trest Jiřího Černegy zdvojnásoben/.....	5
Dopis výboru A.I.D.A. Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a odpověď VONSu	5
Zpráva pro přátele odsouzených - únor, březen 1981	6
Dopis dr. Jiřího Hájka ministru vnitra ČSSR	8
Členové československé církve evangelické píšící prokurátorovi JUDr. Pavlu Pilnému	9
Žádost o povolení pochodu	10
Ukončení řetězové hladovky za propuštění ing. R. Batčka	10
Z dopisu Jiřího Lederera přátelům /č.3/	12
Krátké zprávy:	
Koncert věnovaný vězněným hudebníkům	13
Uvedení Havlova Protestu v Paříži	13

P O Z O R ! ! Vyjde mimořádné číslo Informací o Chartě 77 ! !

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2

Anna Šabatová, Anglická 8, Praha 2

Federální ministerstvo práce a sociálních věcí
Palackého nám. 4
Praha 2 - Nové Město
Krukám ministra M. Štancle

Pane ministře,

v souladu s čl. 22 Ústavy ČSSR zasíláme Vám jako gestoru československé účasti na činnosti Mezinárodní organizace práce připomínky občanské iniciativy pro zachování zákonnosti ve vztahu státních orgánů Charta 77, které se týkají otázky, projednávané orgány MOP. Byly vypracovány na základě oficiálního protokolu jednání 66. konference práce v r. 1980. Jsou neneseny snahou odstranit jevy, porušující závazky, jež vyplývají pro naši republiku z Úmluvy III, a tudíž poškozující pověst našeho státu na půdě Mezinárodní organizace práce. Tuto pověst jsou a to poškodit podle našeho názoru i některá vystoupení československých představitelů v orgánech této významné organizace, jak jsme se s jejich záznamem mohli seznámit v uvedených protokolech MOP.

V Praze dne 26.3.1981

Václav Malý v.r.
mluvčí Charty 77

dr. Bedřich Placák v.r.
mluvčí Charty 77

Navědomí: Ústřední odborová rada

Vyřizuje: Jan Ruml, Praha 10-Vršovice, Kremelská 104/150

Poznámka redakce: Materiály, které má Charta 77 k této problematice k dispozici, vyjdou v mimořádném čísle Informací o Chartě 77.

x x x x x x x x x x x x x x x x

Dopis Charty 77 prezidentu republiky

Pane prezidente,

ve dnech 1. a 2.4.1981 státní bezpečnost bez jakéhokoliv věcného a právně podloženého odůvodnění opět zneužila §19/7 zák. o SNE 40/74. V tyto dny bylo předvedeno nebo pozváno k výslechu několik desítek signatářů Charty 77. Pod různými záminkami byli na 48 hodin zadrženi Jan Placák, Jana Převretská, Zina Freundová, Vlastimil Třešňák, Tereza Medková, Ondřej Němec, David Němec, Jiří Bednář, Jan Bednář, Vladimír Preisler, Jan Ruml, F. Tátoun, Zbyněk Benýšek, Tomáš Liška, Jiří Mrázek, M. Brabcová, Jan Zvěřina.

Formálním důvodem k zadržení bylo většinou podezření z výtržnictví podle § 202 tr.z., což samo o sobě poukazuje na svévolný výklad tr. zákona orgány bezpečnosti.

Zadržení byli nesmyslně dotazováni na údajné používání omamných drog v prostředí Charty 77, na krádež psychofarmak v jedné lékárně v Praze 5 a na psaní hanlivých nápisů v Praze 1 a 2. Tyto dotazy byly kladeny evidentně proto, aby byl zachován formální průběh výslechu, při nichž se pracovníci státní bezpečnosti snažili zastrašit signatáře Charty 77 a vyvíjet na ně psychický nátlak. Je zarážející a zvláště pobuřující, že se v některých případech pracovníci StB uchýlili k vyhrožování, k hrubým až lascivním invektivám. Těchto metod bylo použito vůči ženám - Petrušce Šustrové, Janě Převratské a Zině Freundové.

Kromě urážek vyslechlý - spolu s některými jinými zadržеныmi - příslib zbití v nejbližších dnech a při výsleších naznačovali někteří pracovníci bezpečnosti vůči vyslýchaným fyzické útoky.

Kromě toho byli někteří signatáři Charty, jmenovitě prof.dr. Jiří Hájek DrSc, prof. dr. Miloš Hájek, doc. dr. Luboš Kohout, prof. dr. Zdeněk Jičínský, vyzváni, aby se v době konání sjezdu KSČ vzdělili z Prahy, jinak se vystavují nebezpečí zadržení.

Pane prezidente, uvedené jednání orgánů StB prohlubuje nedůvěru vůči její činnosti a zpochybňuje proklamované tvrzení, že v naší společnosti požívá každý občan zaručených právních jistot a je chráněn před zneužitím práva.

Zároveň jsou tyto akce v rozporu s ratifikovanými mezinárodními paktami o občanských a politických právech. Žádáme Vás proto, abyste se z moci svého postavení zasadil o nápravu.

9.4. 1981

Václav Malý
mluvčí Charty 77

Prof. Dr. Bedřich Placák
mluvčí Charty 77

Dr. Jaroslav Šabata
mluvčí Charty 77

x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 239 /Případ Adriána Dobrovodského/

Obvodní soud pro Bratislavu 2 uznal v hlavním líčení konaném dne 6. srpna 1980 Adriána Dobrovodského, nar. 20.8.1954, bytem Bratislava, Marinčekova ul. 28, povoláním poštovního doručovatele a jídlonoše, vinným z pokusu o trestný čin podle § 8/1 k § 112 tr.z. /pokus o poškozování zájmů republiky v cizině a odsoudil ho k trestu odnětí svobody na 18 měsíců nepodmíněně do I. nápravně-výchovné skupiny. Dále soud rozhodl o propadnutí psacího stroje obžalovaného státu a o zničení zabavené knihy "Czechoslovakia s interrupted revolution", "nakolik jde o bezcennou věc". Senát obvodního soudu zasedal za předsednictví Jána Mazúra a přísedícími soudci z lidu Františkem Horvátkem a Michalem Šípem.

Skutkovou podstatu inkriminovaného trestného činu naplnil Adrián Dobrovodský údajně tím, že "v mesiacoch november 1979 a apríl 1980 v Bratislave napísal a pokúsil sa odoslať svojej manželke Karmélii Dobrovodskej, ktorá sa t.č. zdržuje nelegálne v Nemeckej spolkovéj republike, dopisy, v ktorých podával skreslené, neprevdivé a ohováračské zprávy o pomeroch v ČSSR". Obžalovaný priznal autorství obou dopisů, avšak tvrdil, že obsahovaly jen jeho subjektivní názory a údaje o jeho osobních poměrech /obžalovaný je signatářem Charty 77/, např. o jeho svědeckém výsledku Bezpečnosti v trestní věci proti odsouzenému Štefanu Kvičovi. Poukázal rovněž na to, že v jednom ze zadržovaných dopisů manželce výslovně píše, aby jej nedávala nikomu číst, o čemž však soud rozhodl, že to "může být jen předcházející dohoda, kterou obžalovaný v případě odhalení využije na svoju obhajobu". Dále soud /tentokrát odvolací/ rozvádí k tomuto bodu, že manželka "takýto príkaz nemusela rešpektovať a vzhľadom na to, že zostala nelegálne v cudzine, aj ona prejavila negatívny postoj k našej spoločnosti, a preto ako také, by bola nepravdivé správy, ktoré jej poslal obžalovaný, rozhodne rozširovala".

Soud dále dokazuje subjektivní stránku skutkové podstaty /t.j. nepřátelský úmysl/ pouze z údajného pomlouvačného obsahu dopisů samých /aniž by se však pravdivostí jejich obsahu vůbec zabýval/, resp. ze samotného faktu jejich existence, dále z toho, že jeden z dopisů byl opatřen fiktivní adresou a z toho, že manželka obžalovaného byla ve styku s anglickým státním příslušníkem, u něhož byly nalezeny při namátkové vizní prohlídce při jeho návštěvě v ČSSR její dopisy, v nichž jej žádala o zprostředkování vzkazů svému choti.

Obžalovaný se proti rozsudku v plném rozsahu odvolal a žádá jeho zrušení ve všech částech. Avšak senát Městského soudu v Bratislavě za předsednictví JUDr. Jána Račka ve veřejném zasedání ze dne 23. září 1980 jeho odvolání zamítl a potvrdil rozsudek prvoinstančního soudu.

20. března 1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

x x x x x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 240 /Trestní stíhání Petra Cibulky zrušeno/

Dne 11. března 1981 proběhlo u Krajského soudu v Plzni za předsednictví JUDr. Antonína Trtíka veřejné zasedání o odvolání Petra Cibulky a jeho matky proti rozsudku Okresního soudu pro Plzeň-Město ze dne 27. ledna 1981. Tímto soudem byl Petr Cibulka odsouzen k dalším deseti měsícům odnětí svobody pro údajné napadení veřejného činitele /§156/2 tr.z./.. Odvolatelé žádali zproštění viny, neboť příslušníci SNV nepožívali v době svého zákroku ochranu veřejného činitele, ježto nepostupovali v souladu s předpisy. Krajský soud prvo-

instanční rozsudek v plném rozsahu zrušil a zastavil celé trestní stíhání: zdůvodnil to tím, že se Petr Cibulka dopustil sice v silném rozrušení neslušnosti vůči příslušníkům SNV, ale tím nenaplnil skutkovou podstatu trestného činu, nýbrž pouze přestupku proti řádu o výkonu trestu, za což byl kázeňsky potrestán.

Petr Cibulka je ve výkonu trestu v NVÚ Minkovice, a trest mu končí 15. dubna 1981.

20. března 1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

x x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 241 /Růžejní akce v Praze 18.-22. března/

Ve dnech 18.-22. března proběhla v Praze rozsáhlejší policejní akce proti signatářům Charty 77 a členům VONS. Okrajově jí bylo zasaženo i několik dalších občanů podezíraných ze sympatií či spolupráce s okruhem Charty 77.

Ve ~~spolupráci~~ středu 18.3.1981 byl v místě svého bydliště ve Staré Říši zadržen historik umění a bývalý manažer beatové skupiny Plastic People of the Universe Ivan M. Jirous a odvezen do Prahy do budovy KS SNB pro Prahu a Středočeský kraj v Bartolomějské ulici. Tam s ním byl nevybíravě zacházeno a jeho zadržení trvalo do pátku večer, kdy byl propuštěn s podmínkou, že okamžitě odjede z pět do Staré Říše. Týž den byli zadrženi signatáři Charty 77 dr. Zdislav Šulc, bývalý vedoucí ekonomické rubriky Rudého práva a jeho manželka Olga, rovněž bývalá novinářka, a ing. Zdenka Řeháková.

Ve čtvrtek v časných ranních hodinách byli zadrženi na 48 hodin signatáři Charty 77 Milan Daler, spisovatel a zpěvák Vlastimil Třešňák a členové VONS Jiří Němec a Andrej Stankovič, a dále student Jiří Rančík/ v bytě signatářky Charty 77 Markéty Němcové, která nebyla přítomna/. V pokoji tohoto zadrženého na koleji Strahov byla později provedena bez povolení k němu domovní prohlídka a při výslechu byl zbit. Za jeho nepřítomnosti a za nepřítomnosti majitelky bytu byla rovněž provedena domovní prohlídka v bytě Markéty Němcové; byla zabavena soukromá korespondence a některé knihy. V odpoledních hodinách pak zatkla policie na ulici spisovatele Pavla Janského, bývalého politického vězně z padesátých let a v pátek spisovatele a scénaristu Karla Sidona, signatáře Charty 77. Oba zadržela rovněž na 48 hodin.

Krátkodobě StBzadržela signatářku Charty 77 a členku VONS Danu Němcovou, signatářku Charty 77 historičku umění Věru Jirousovou a dokumentátorku Olgu Stankovičovou /15 hod./, bývalého vedoucího vnitropolitické rubriky deníku Práce Josefa Vávru /29 hod./ a dělníka Františka Horáčka.

Policisté převážnou většinu zadržených vyslyšeli ohledně maškarního plesu, který měl ráz "Postavy brakové literatury", a konal se dne 1. března 1981 v uzavřeném salonku restaurace Na Kačendě v Praze 10-Hořava za účasti 25-30 tanečnicků. Přitom operovali s tanečním pořádkem, katovkou kápi/součást jedné z masek/ s odznakem Solidarity, údajně nalezeným při úklidu místnosti. Tyto skutečnosti se staly předmětem oficiální výstrahy vyslovené náčelníkem KS SNB pro Prahu a Středočeský kraj generálem SNB Rypplm Ivanu Jirousovi, Andreji Stankovičovi, Olze Stankovičové a Vlastimilu Třešňákovi s tím, že se dotyční mají napříště vystříhat pořádání maškarních plesů a vydávání tzv. "Brakové edice"/1?/, neboť jinak by se vystavili nebezpečí trestního stíhání podle §§ 98 a 202 tr.z. /výtržnictví, resp. podvracení republiky/.

Jiné zadržené, např. manžele Šulcovy, vyslyšeli policisté kvůli údajné snaze založit "militantní protistátní skupinu".

V Praze dne 25.3.1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

x x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 242 /Případ Waltera Kanií a Jaroslava Dvořáka/

Ve dnech 22.1. a 26.3. 1981 se konalo u okresního soudu v Šumperku hlav-

ni líčení ve věci Waltera Kanii a Jaroslava Dvořáka. Oba byli obžalováni z přípravy k trestnému činu poškozování zájmů republiky v zahraničí /§ 7 k § 112 tr.z./, čehož se měli dopustit tím, že ve věznici Mírov napsali osobní dopisy, adresované dr. Jaroslavu Krejčímu, signatáři Charty 77, který žije ve Vídni a je přítelem Jaroslava Dvořáka. Ještě před odesláním byly dopisy nalezeny a zabaveny vězeňskými orgány. V dopisech poukazovali na naprosto nedostatečnou lékařskou péči ve věznici a žádali o léky pro Jaroslava Dvořáka a o finanční pomoc pro rodinu Waltera Kanii.

Hlavní líčení pod předsednictvím JUDr. Josefa Hasaly neprobíhalo v korektním duchu. Obžalovaní během jednání upozorňovali na celou řadu nezákonností, s nimiž se setkali během výkonu trestu. Snad nejotřesnější bylo svědectví o nedostatečnosti lékařské péče a o arogantním chování některých vězeňských lékařů /Mírov, Vinařice/. Předseda senátu tato svědectví neprotokoloval nebo protokoloval zkresleně, a pokud obvinění na protokolaci trvali, vyhrožoval jim v podstatě trestním stíháním pro křivé svědectví.

Walter Kania byl odsouzen ke 2 letům odnětí svobody a Jaroslav Dvořák k šestnácti měsícům, oba do II. NVS.

Zastávám názor, že oba odsouzení mohli být nanejvýš kázeňsky potrestáni správou věznic za to, že hodlali odeslat dopisy mimo cenzuru. Mezinárodní pakt o občanských právech a politických právech ve 2. odstavci článku 19 jasně stanoví, že každý má právo šířit informace a myšlenky všeho druhu bez ohledu na hranice.

Walter Kania je ve výkonu trestu v Ostrově n. Ohří a Jaroslav Dvořák ve Vinařicích u Kladna.

2. dubna 1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

xx x x x x xx x x x x x x x xx x x x x xx

Sdělení č. 243 /Domovní prohlídky ve Strakoncích/

Dne 26.3.1981 provedla StB ve Strakoncích několik domovních prohlídek které byly zdůvodněny podezřením z účasti na odstranění sovětské vlajky z jedné z veřejných budov a podezřením z přechovávání ukradených umělecky cenných soch. Tato naivní záminka legalizovat zásah StB namířený proti mladým lidem, kteří se veřejně hlásí k Chartě 77 a zároveň neskrývají své náboženské přesvědčení. U Antonína Němejce, signatáře Charty 77, bylo zabaveno několik magnetofonových pásek a staré výtisky Literárních listů z r. 1968. Samizdatová náboženská literatura zůstala nedotčena. Z bytu Miroslava Němejce odvezla StB plný kufr různých tiskovin /materiály Charty 77, samizdatové náboženské časopisy apod./ a psací stroj. U Petra Hlavatého, signatáře Charty 77, se StB soustředila na náboženskou literaturu a mj. mu zabavila nový ekumenický překlad Bible oficiálně vydaný v nakladatelství Kalich.

Po domovních prohlídkách byl M. Němejc zadržen 48 hod., A. Němejc 15 h. a P. Hlavatý 17 hod. Výsledky se týkaly především stávků jmenovaných s dalšími signatáři Charty 77 a zabavených materiálů.

Celá akce byla zjevně vedena k zastrašení mladých lidí, kteří se nebojí nahlas vyslovovat svoje názory a k utlumení jejich činnosti.

2. dubna 1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

x x x x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 244 /Pavel Štancek a Evžen Adámek podmíněně odsouzení/

Dne 7.4.1981 se konalo u obvodního vojenského soudu v Plzni za předsednictví plukovníka JUDr. Josefa Příhody hlavní líčení se dvěma mladými dělníky /nar. oba 1960/, kteří vykonávají základní vojenskou službu.

Obžaloba je višnila z toho, že dne 26.12.1980 rozepisovali v kasárnách /v osmi exemplářích/ text o situaci v Polsku, v němž byla i informace o událostech v Polsku v letech 1956, 1970 a 1976.

Pavel Štancek byl kromě toho obviněn, že jako velitel radiostanice opustil vysílačku. Za to byl však již kázeňsky potrestán. Důkazní řízení bylo ale vedeno tak, že se zjišťovalo, zda se skutek stal a nikoliv, zda uvedenou

činností byla naplněna skutková podstata trestného činu. Je zajímavé, že když se u soudu četl inkriminovaný text, byla vyloučena veřejnost.

Pavel Štancek je odsouzen podle § 8/1 k § 104 podle § 286/1 tr.z. k ročnímu podmíněnému trestu odnětí svobody se zkušební lhůtou na tři roky. Evžen Adámek byl odsouzen podle § 8/1 k § 104 na devět měsíců podmíněně se zkušební lhůtou na tři roky.

Zastáváme názor, že složitou situací v Polsku se již řadu měsíců zabývá a diskutuje o ní značná část československé veřejnosti a že vyjádřit svůj názor natuto problematiku je nezadatelným právem každého občana, jak to ostatně uzákonuje článek 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.

15. dubna 1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

x x x x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 245 /Trest Jiřího Černegy zdvojnásoben/

Dne 12. března 1981 proběhlo před Krajským soudem v Plzni odvolací řízení ve věci pětadvacetiletého dělníka Jiřího Černegy, signatáře Cherty 77. Jiří Černega byl 27.1. 1981 odsouzen Okresním soudem v Klatovech pro údajný trestný čin hanobení republiky a jejího představitele / § 103 tr.z./ k šesti měsícům odnětí svobody nepodmíněně.

Prokurátor ve svém odvolání proti rozsudku prvoinstančního soudu namítá, že trest je příliš nízký vzhledem k vysoké společenské nebezpečnosti žalovaného trestného činu. Senát krajského soudu, jemuž předsedal JUDr. Miroslav Šindelář, odvolání akceptoval a vynesl rozsudek, jímž odsoudil Jiřího Černegu k dvanácti měsícům odnětí svobody nepodmíněně do I. NVS.

O případu Jiřího Černegy jsme veřejnost informovali sdělením č. 232.

15. dubna 1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

xx x x x x x x x x x x x x x x

Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných

Ženava, bez data

Drazí přátelé,

ve francouzské švýcarské televizi jsme mohli 1.12. provést rekonstrukci procesu z 22.-23.10.1979. /Tuto adaptaci provedl Pierre Binar na základě materiálů, které nám zaslal Palach Press./ Po vysílání byl poslán prezidentu Husákovi dopis podepsaný 304 osobami, jež se účastnily inscenace, žádající zastavení perzekucí a propuštění členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, kteří jsou ještě vězněni. Výtěžek z představení a výsledek sbírky byl věnován fondu na podporu obětí politické perzekuce v Československu.

Nechceme se však omezit jen na to a rádi bychom pokračovali v pomoci VCNS, např. rozhlasovým vysíláním nebo články v tisku, a poslat Vám i další finanční příspěvek.

Byli bychom rádi, kdybychom znali Vaše přání v tomto směru, jakož i Vaše potřeby a potíže, tak abychom Vám mohli co nejučinněji pomáhat.

Budeme Vám vděční, sdělíte-li nám, že jste dostali naši zásilku. Rovněž nám sdělte, chcete-li raději, abychom psali anglicky či německy. Očekávájíce Vaši odpověď, prosíme, abyste, drazí přátelé, důvěřovali v naši podporu ve Vašem zápase i v naše přátelství.

Výbor A.I.D.A. ve Švýcarsku

Výboru A.I.D.A.

Švýcarská konfederace

Praha, 14. března 1981

Drazí přátelé,

už přes rok máme příležitost sledovat s obdivem a vděčností Vaši

aktivitu ve prospěch československých politických vězňů a umělců postižených perzekucí. Také Vaše zpráva o inscenaci jevištní konstrukce pražského procesu se členy VONS ve švýcarské televizi i Váš dar nás velmi potěšily. Vaše úsilí má pro čs. kulturu velký význam, neboť takovéto činy prolamují komunikační bariery, jimiž jsme obklopeni a které mají znemožnit vzájemný rozhovor tvůrčích duchů, jenž je natolik nezbytný v době, kdy je mocensky vyžadováno perpetuum silentium na obou stranách v zájmu udržení zdání normalnosti situace.

Vy jste však správně pochopili, že nelze mlčet, když jednomu z nejvýznamnějších evropských dramatiků současnosti Václavu Havlovi je v rámci jeho dlouholetého vězení rušeno i absolutní minimum prostoru pro reflexi tím, že jsou mu v dopisech rodině zakazovány "obecné úvahy a jakékoliv myšlenky". To koresponduje i se snahou o totální potlačení nezávislé ediční činnosti, v níž se realizuje asi 80% původních českých novinek/, jak se v poslední době projevila v zásazích proti Ludvíku Vaculíkovi a v uvěznění našeho přítele Jiřího Gruntoráda, který tutéž iniciativu vyvíjel zejména při vydávání literatury nastupující generace /srv. sdělení VONS č.225/. Prosíme Vás tedy, abyste zejména těmto případům věnovali pozornost.

Děkujeme Vám za porozumění, které nám prokazujete a které pomáhá prostředně ukazovat na to, jaká je dnešní evropská situace / a to jak nám v Československu, tak i Vám s Vašemu publiku/ a jak nezbytný je odpovědný postoj k ní.

Výbor na obrenu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

x x

Zpráva pro přátele odsouzených - únor, březen 1981

Petr Uhl

Odsouzený k pětiletému trestu odnětí svobody v II. NVS, je vězněn již druhý rok v pevnosti Mírov, kde jsou velmi špatné hygienické podmínky, přeplněná oddělení, např. 32 lidí ubytováno na 55 m². Petr Uhl si stěžoval na podmínky věznění v listopadu minulého roku dopisem adresovaným Generální prokuratuře; na dopis nebylo vůbec odpovězeno; je možné, že jeho dopis nebyl vůbec správou věznice odeslán.

Písemný styk s rodinou je nůstále narušován cenzurními zásahy, které nemají věcné opodstatnění a jejich jediným smyslem je nedoručení dopisu. Cenzura si totiž často vybírá pasáže o nejvšednějších námětech, kvůli kterým dopisy zadržuje. Z dopisů manželky je tak zadržena nejméně jedna třetina. Zbytek dopisu bývá Petrovi Uhlovi jedenkrát přečten /bez opakování/. V posledních pozastavených dopisech byly např. cenzurovány pasáže o tom, že je třeba koupit nová kamna, protože stará jsou nevyhovující nebo že syn Pavel dostal nový psací stůl. Z Mírova přicházejí dopisy proškrtané černou barvou.

Tuto situaci ilustruje citát z 15.22 1981 z dopisu tchánovi:

"... z tohoto dopisu si bohužel moc nepamatuji, byl - na jedno čtení - moc dlouhý a navíc mi byl čten zároveň s dvěma Haniččinými dopisy, takže se mi to všechno popletlo."

Petr Uhl vykonává stále stejnou práci v pražském prostředí /broušení bakelitu/, ma nůstále zakázáno činit si jakékoliv poznámky, věnovat se studiu atd.

Z dalších dopisů citujeme:

"Já jsem na tom zdravotně dost dobře, asi před čtrnácti dny jsem byl nemocen s horními cestami dýchacími, ale teď už nekašlu, tuto zimu snáším mnohem lépe než minulu. Dokonce i lépe spím / i bez Diazepamu/ a hlava mě také už nebolí tak často..."

"...zdraví je v pořádku, průdušky nezlobí. Čekám jen na očiře, potřebuji brýle /ale jen někdy, tento dopis např. píše bez brýlí/."

"V Nové svobodě jsem četl recenzi na nový Menzlův a Hrabalův film Postřiziny/kratší informaci přináší o Postřizínách i Prager Volkszeitung, takže vím, že "Postřiziny" se překládají jako "Haarschur", což mi teprve osvětlilo význam /arciž jeden z možných významů/ tohoto slova; rád bych jen věděl, jak přeložit do nějaké ciziny další hrabalovská slova, např. pábění a pábitelé/. Ta recenze v Nové svobodě ten film v jednotlivostech dost sjela, ze-

psu a herecké výkony a vyslovila pochyby, zda je vždy literární jazyk převoditelný na filmové plátno. ~~XXXXXXXXXXXXXXXX~~ Závěr recenze mě však rozesmál: podle jejího autora je tento film ho nejlepší, co bylo v české filmové produkci v posledních letech vytvořeno."

Václav Havel

Odsouzený na 4 a půl roku vězení v I.NVS, vězněn v táboře v Heřmanicích u Ostravy.

Váška jsme navštívili v sobotu 7. března v heřmanické věznici. Hodinová návštěva proběhla za obvyklých podmínek. Balíček 3 kg byl povolen.

Vášek byl relativně v dobré a uvolněné náladě. V současné době je na ošetřovně s hemeroidy. Má již povoleny učebnice /angličtina, němčina/, ale stěžuje si na naprostý nedostatek k tomu, aby se studiu jazyků - stejně jako jiným osobním věcem - mohl dostatečně věnovat. Jinak mu práce, kterou vykonává /žezání plamenem/ celkem vyhovuje, ba snad i baví. Ve svých dopisech se nadále již nesmí zabývat obecnými úvahami; mimo běžných věcí se může nanejvýš rozepsat jen o svých osobních pocitech a náladách.

Vášek děkuje za všechny pozdravy od svých přátel a pozdravy opětuje. V polovině trestu /koncem srpna/ hodlá podat žádost o pomínečné propuštění. Má nyní konkrétní důvod se domnívat, že nebude nucen odsedět celý trest. Před třemi týdny se totiž rozhodl si tuto věc ověřit pokusem: pokud se mu podaří až do návštěvy vydržet mimo dosah holiče /což je asi velmi obtížné/, je to znamení, že bude propuštěn před koncem trestu. To se mu skutečně podařilo a není divu, že je na svého třínedělního ježka velmi pyšný.

Václav Benda

Odsouzen ke čtyřem letům vězení v I.NVS, vězněn rovněž v Heřmanicích.

Václav Benda měl 28. února v sobotu v devět hodin svou pátou návštěvu, při které mu byl předán tříkilový balíček. Návštěva proběhla velmi dobře; Vášek psal předtím několik dopisů dětem, ony píše jemu, takže si s nimi zcela "otecky" povídal. Trochu byl problém s menšími dětmi, které měly zakázáno jíst čokoládu nebo oříšky a kterým návštěva připadala dlouhá, neboť se jim otec mohl věnovat jen úměrně. Vaškova žádost o dvě hodiny - vzhledem k počtu dětí - byla zamítnuta. Jinak je už Vášek relativně zdrav, pokračuje v původní práci: vrtá díry do svorníků, o učebnice si nepožádal, neboť má pocit, že by neměl na učení čas, čte pilně noviny a pozdravuje všechny přátele. Ponávštěvní dopis se mu "povedl" na potřetí; následující už napodruhé. Z jeho dopisů:

"Samozřejmě to vše s respektováním osvědčené a veskrze chvályhodné hierarchie: že je lépe pozbytí statků než synů a lépe pozbytí synů nežli cti. Konec konců oproti středověkým rytířům máme za sebou zkušenost věků a rozumu a víme tudíž přesně, že nedbáním těchto zásad se vždy o něco připravíme, nikdy však nezachráníme to, co jsme zachránit chtěli."

Nejstaršímu synovi:

"A protože tě všichni budou postupně poučovat, že knihy jsou vymyšlené a jaksi zbytečné, kdežto skutečný život je úplně jiný, chci se k jejich radám připojit v poněkud pozměněné podobě. Vše, o čem se v knihách píše, včetně takových zvláštních věcí, jako že dobro a spravedlnost vítězí či na jihu Čech řádí šodníci, je úplně a bezezbytku skutečné a je náramně důležité vzít si z toho poučení /pozor: vzít si z něčeho poučení neznamená řídit se tím bez rozmyslu/ - lidé si totiž nikdy nedokáží vymyslet něco opravdu nového. Ba co víc zatímco v knihách se většinou píše jen o věcech pravděpodobných, v životě se hojně dějí i věci úplně nepravděpodobné, o kterých by se nikdo neodvážil napsat. Problém je jen v tom, že někteří lidé jsou slepí a jiní ještě slepější a že všichni pro jistotu přivírají oči, aby náhodou něco nezahledli a neprobudili se ze svého mátožného spaní a požívání - nedbej tedy na jejich hloupé rady, protože mají pravdu jen v tom, že jsou už zaživa úplně mrtví a pro mrtvé je skutečná jen ta jejich rakev a červové hroboví."

Jiří Dienstbier

Odsouzen ke třem letům odnětí svobody v I.NVS, vězněn stále v táboře v Heřmanicích.

14.3. měl Jirka 5. návštěvu v Heřmanicích. Kromě 3 kg balíčku směl dostat ještě 3 páry pomožek. Jirka si opětovně žádal o povolení jazykových učebnic.

Dříve než dostal na žádost odpověď, byl kázeňsky potrestán. Proto mu bylo povolení učebnic zamítnuto - z těchto důvodů již počtvrté. Hra na "kočku a myš" už je natolik absurdní, že si Jirka tentokrát na zamítnutí už ani nestěžoval. Před návštěvou byla rodina opět pod pohrůzkou přerušení návštěvy instruována, že nesmíme mluvit o žádných politických záležitostech a vyřizovat vzkazy a pozdravy.

Zdravotní stav Jiřího Dienstbiera není dobrý, potíže s páteří se zintenzivňují, trvají bolesti v krajině hrudního koše /výsledky provedených vyšetření byly však negativní/, prodělal chřipku, nebyl však zneschopněn, měl pouze "leženku" po práci.

Velice si stěžoval na stravu, poslední týden však došly díky výměně řady pracovníků kuchyně /jak jsme rozuměli, po nějaké kontrole/ ke značnému zlepšení. V Heřmanicích byla zrušena dietní kuchyně a s tím i všechny dietní výjimky, takže Jirka už nedostává něko navíc.

Z dopisů jsme vybrali:

"Před několika dny jsme si uvědomili pozoruhodný jev. Brzy tu budeme dva roky. Vezmu-li dva roky předchozí, 1977-79, nabitě spoustou práce a událostí, kdy se zdálo, že na nic nezbyvá dost času, zdají se mi být velmi dlouhým životním obdobím, zatímco posledních dvacet měsíců uteklo jako nic. Až se vrátím, bude spousta věcí zcela odlišných, ale já se cítím, jako bych byl zatčen včera či minulý týden. Mohlo by se to splést, mohl bych se třeba chovat, jako kdyby se ani u vás nic nestalo. Naštěstí mám kromě vědomí této skutečnosti i profesionální zkušenost novináře, který při příjezdu do kterékoliv země sice využíval svých znalostí z četby, studia či předchozího pobytu, ale především musel pečlivě zkoumat současný stav. Mám tedy naději, že nedopadnu jako ti pohádkoví hrdinové, kteří se zatoulali do jiného světa a po návratu domů potkávali své pravnučky a v ničem se nevyznali. Musím se teď zasmát sám sobě - vždyť uvažuji pod vlivem rychle uběhlých dvaceti měsíců tak, jako bych se měl už vracet, neb těch zbývajících šestnáct uběhne stejně, ne-li rychleji. Musím holt počkat, až vyčichnou. Jsem však už na vás na všech ny a na váš svět a jeho možnosti velmi zvědavý."

"Blíží se čas fejetonu Jaro je tady a můj zdravotní stav dle toho kolísá: Dásně, hlava, záda a nohy střídavě bolí víc n mén, nejhorší je, když se to všechno spikne a zaútočí najednou jako minulý týden. Pár dní jsem se jen s obtížemi ploužil, ale právě teď jeto - až na záda - dobré. Bolí je jedno, je to tedy skvělé."

"Čtu si teď dost různé časopisy. V jednom, už nevím kde, jsem četl pěkné brazilské úsloví: Žádný muž nemůže milovat všechny ženy, ale musí se o to pokusit. S tím zdravím celou krásnou část Prahy..."

29. listopadu 1980, po uplynutí poloviny trestu, zažádal Jiří Dienstbier o podmíněné propuštění na svobodu. Žádost zatím nebyla projednávána.

x x

Dopis dr. Jiřího Hájka ministrovi vnitra ČSSR

Dr. Jiří Hájek, DrSc
Kosatcová 11
Praha 10

V Praze dne 1. dubna 1981

Pane ministře,

Jsem nucen důrazně Vás upozornit na další případ nezákonného postupu Vašeho úřadu proti mé osobě.

Když jsem se včera, 31.3. k 21. hodině vracel z centra města, zastavil mne před domem č.11 v Kosatcové ulici, Praha 10, kde bydlí má rodina, muž známý mi pod jménem poručík Kmoch z StB. Oznamil mi, že se mnou "potřebují mluvit" a vyzval mne, abych nastoupil do auta řízeného jeho společníkem. ~~NEPŘEDLOŽIL ANI PÍSEMNÉ PŘEDVOLÁNÍ, ANI SVOU VÝZVU NEZDŮVODNIL.~~ Přes to jsem byl ochoten této výzvě - ač pochybné jako věcně tak právně - vyhovět, chtěl jsem však své ženě, která mne čekala uvnitř domku, před nímž jsme stáli, tuto skutečnost oznámit a pochopitelných ~~zájmů~~ a samozřejmých ohledů. V tom mi však onen muž zabránil, prý ji informují sami a chytil mne za paži, aby mne odtáhl k autu. Přes mou výzvu mne nepustil, volal "jménem zákona", že prý ~~mane~~ předvede a vlekl mne k vozidlu. Toto krajně nevhodné a nezákonné chování zjevně porušovalo nejen pravidla slušnosti a civilizova-

nosti běžné v kulturní společnosti, ale přímo povinnosti, jež podle § 15/1 zákona o SNB mají příslušníci tohoto sboru dbát cti a důstojnosti občanů, nepůsobit jim bezdůvodně újmu a nepřekračovat míru nezbytnou k dosažení účelu, jež ovšem sám nesmí být v rozporu se zákonem.

Mně jako bývalému protifašistickému vězni z let 1939-45 přímo připomnělo okamžiky zatčení gestapem v listopadu ~~XXXX~~ 1939. Proto jsem to v tomto smyslu vytkl osobě takto vystupující, jež se tím cítila dotčena.

Bez dalšího vysvětlování mne odvezli do Vysočan na VB - proč právě tam, mi odmítli říci; bez dalšího uvedení věcných a právních důvodů mi vyndali z kapsy jejich obsah a zabavili /či lépe řečeno protiprávně odcizili/, kapesní zápisník a dvě písemnosti s absurdním odůvodněním, že prý je předávajím jakýmsi expertům k zjištění mého podílu na jakýchsi blíže neurčených "protisocialistických nápisech". Přesto, že úvodem a jako dodatečné vysvětlení, proč jsem byl zavlčen na vysočanské oddělení VB, mi citovali § 19 zák. o SNB, nedotazovali se mne na nic, co by mohlo být důležité "pro zjištění trestného činu a jeho pachatele", či "vypátrání hledaných nebo pohřešovaných osob a věcí". Nemluvě o nevhodné době /kdy mi nemohla nepřipomínat gestapácké noční výslechy/, netypynul z jejich chování vůbec věcný a tím méně právní důvod mého "předvolání" / a tím méně předvedení k výslechu/. Z toho by vyplývalo, že jde o prostou policejní šikanu - pokud při nedostatku zákonného jednání nemá být popsané jednání považováno za směřující k naplnění skutkové podstaty §§ 231 /omezování osobní svobody/, 235 / vydírání/, 237 /útisk/. Pokud by šlo o projev libovůle, mající mně prokázat, že orgány bezpečnosti nemusí dbát na zákony, nýbrž stojí nad nimi, nemusím smad člověku Vaší erudice a zkušenosti připomínat, že trpění a dokonce podporování, či pěstování takové praxe má, jak nám ukázala ne tak dávná minulost nebezpečné důsledky pro celou společnost a věc socialismu, ale i pro ty, kdož nezákonností svými rozhodnutími a příkazy roztácejí.

Dr. Jiří Hájek, DrSc.

JUDr. Pavel Pilný
krajský prokurátor
České Budějovice

Praha 31. března 1981

Vážený pane prokurátore,

dozvěděli jsme se, že jste dne 17.2. ~~1981~~ 1981 vzal do vazby ing. Jana Litomiského, nar. 19.8.1943, agronoma JZD, bytem Vyskytná, okr. Pelhřimov, pro podezření z podvracení republiky podle § 98 odst.1,2a trestního zákona. Vyšetřovatel zdůvodnil zahájení ~~xx~~ trestního stíhání tím, že ing. Jan Litomiský se podílel na činnosti Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Tuto činnost kvalifikoval jako podvratnou.

Bratra Jana Litomiského, presbytera sboru českobratrské církve evangelické v Opatově a poslance XVIII. a XIX. synodu této církve, známe jako člověka přímočarého, upřímného a nezištného. Jako křesťan přijal povinnost pečovat o bližní, kteří se ocitli v jakékoliv ~~xxxx~~ nouzi, tedy i o vězně, na které mají křesťané pamatovat, jako by ~~xx~~ byli spoluvězňové /epištola k Židům 13,3/. Naše církev připomíná ve svých platných Zásadách, že se křesťan má přičinovat o to, "aby právní řád byl chráněn předě libovůlí jak těch, kteří spravují společnost, tak i každého občana. Ve společnosti musí být důvěra, že se každý může dovolat spravedlnosti".

Svou činností ve Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných ing. Jan Litomiský poslušně odpověděl na požadavky křesťanské víry, závazné pro každého křesťana. Jsem ~~xx~~ přesvědčen, že jejich plnění společnost nepodvrací, nýbrž rozmnožuje v ní spravedlnost a pokoj.

Stejně tak soudíme, že činnost Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných není v rozporu s platnými zákony ČSSR. Naopak tyto zákony chrání. Usiluje o jejich uplatnění v právní praxi, formou petic a podnětů upozorňuje veřejnost a kompetentní orgány na případy porušení práva a přispívá tak k posílení právního vědomí a upevnování právního řádu.

Žádáme proto, aby ve smyslu § 172 odst.1/b trest. řádu byl ing. Jan Litomiský propuštěn a trestní stíhání proti němu zastaveno.

/ /
Členové českobratrské církve evangelické

Zdeněk Bárta
Edmund Bauer
ing. Tomáš Bísek
Daniela Bisková
Daniela Brdská
Petr Brodský
Jan Dus
dr. Ladislav Hejdánek
Pavel Hlaváč
Petr Kadlec
MUDr. Anna Kavínová
Jan Keller
MUDr. Orak~~ka~~ Keller
ing. Alfréd Kocáb
dr. Božena Komárková
Jan Kozlík

Julie Matoušková
ing. Jan Novák
Michal Otříšal
Bohdan Pivoňka
Miloš Rejchrt
dr. Tomáš Růžička, CSc
Vojan Syrovátka
František Šilar
Jan Šimsa
Martin Šimsa
Veronika Šmídová
dr. ing. Jakub Trojan
Jan Tydlitát
Miloslav Vašina
Josef Vydrář

Na vědomí: Synodní rada ČCE

. x x x x x x x x x x x x x x x x x

Okresní národní výbor v Jihlavě
Okresní národní výbor v Pelhřimově

Věc: Žádost povolení pochodu

V souladu s ustanovením Ústavy ČSSR, hlava 2, článek 28, odst. 2 a v duchu Závěrečného aktu konference v Helsinkách žádáme o povolení pochodu, kterým bychom chtěli vyjádřit solidaritu s vězněným ing. Janem Litomiským a ostatními vězněnými členy Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných.

Pochod začne v Jihlavě na dolním konci náměstí dne 2.5. 1981 v 10.00 hodin a bude ukončen v bydlišti Jana Litomiského ve Vyskytné. Účastníci pochodu poneseou transparent s heslem "PROPUŠTĚTE JANA LITOMISKÉHO A OSTATNÍ VĚZNĚNÉ ČLENY VONS".

Vyjádření zašlete v zákonném termínu na adresu:

Vítězslav Holata
Marie Kudeříkové 2

636 00 BRNO

Příloha: sdělení VONS č. 236 /Jan Litomiský ve vazbě/

x x x x x x x x x x x x x x x x x

Ukončení řetězové hladovky za propuštění ing. Rudolfa Battka

Dne 10.4. 1981 skončila řetězová hladovka držená signatáři Charty 77 na podporu jejich žádosti za propuštění mluvčího Charty 77 a člena Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných ing. Rudolfa Battka. Rudolf Battěk je už 10 měsíců nezákonně držen ve vyšetřovací vazbě a čeká na soudní řízení. Ani na jedinou žádost nepřišla odpověď, což potvrzuje naše přesvědčení, že ing. Battěk je nespravedlivě stíhán.

K hladovce se připojili tito další lidé:

Jiří Ruml
Jiří Bednář
Jan Bednář
Jiří Müller
Jaroslav Mezník
Jan Šimsa
Jan Korbela
Zdeněk Vašíček
Anna Koutná
Brona Müllerová
Jaroslav Šabata

Jaroslav Beneš
Stanislav Adámek
Martin Šimsa
Jan Zvěřina
David Němec
Markéta Němečková
Jitka Zelenková
Jiří Zelenka
Věra Vránová
Petruška Šustrová
Antonie Boková
Drahuše Proboštová

Z dopisů občanů žádajících propuštění Rudolfa Battka:

Human Rights Commission
of the United Nations
Geneve

8.2. 1981

Vážený,

jsm občan Československa, které je členem OSN a jako takové musí respektovat pravidla, závazná pro všechny členské státy. Též pravidla, týkající se lidských práv. Proto je obracím k této Komisi s prosbou, aby urychleně a s patřičným důrazem požádala vládu ČSSR o přešetření případu, jehož obětí se stal ing. Rudolf Battěk.

Jmenovaný se nachází od června 1980 ve vyšetřovací vazbě /Praha-Ruzyně/, a protože je vážně nemocný, rodina i přátelé mají obavy o jeho další život.

Ing. Rudolf Battěk byl v červnu 1980 obviněn pro vykonstruované neštěpení veřejného činitele, později - patrně pro nedostatek vědeckých důkazů - se vyšetřující orgány pokoušely o nařčení, že spáchal trestný čin "ubližení na zdraví" a po sedmi měsících vazby bylo dodatečně obvinění rozšířeno - o tzv. podvracení republiky. Již z uvedeného je patrné, že jde o přípravu procesu veskrze politického.

Ing. Rudolf Battěk /nar. 2.11.1924/ pracoval původně jako sociolog v Sociologickém ústavu Čs. akademie věd, byl v r. 1968 poslancem České národní rady jako zástupce Klubu angažovaných nestraníků /KAN/ a v letech 1971-74 byl vězněn z politických důvodů. K svému povolání se již nesměl vrátit, neposledy byl zaměstnán jako čistič oken a byl před svým zatčením dlouhodobě nemocen. Je nezávislým socialistou a jeho pronáhlé odhodlání se vystupovalo, když podepsal Prohlášení Charty 77 a v jejích intencích se účastnil práce ve Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných /VOHS/. Pozornost tajné policie se na něj soustředila zejména poté, co se stal v lednu 1980 mluvčím této občanské iniciativy /Charta 77/.

Rodina i přátelé jmenovaného se již několikrát obraceli k příslušným orgánům ČSSR /Generální prokuratura, Ministerstvo vnitra, Úřad předsednictva vlády, Federální shromáždění/ i k hlavě tohoto státu se žádostí o přešetření a nápravu protizákonného postupu a protože bylo vše marné, rozhodli se zahájit řetězovou hladovku k podpoře svého úsilí o záchranu lidského života. Dnem 8.2. 1981 se k této protestní hladovce připojujím abych zdůraznil naléhavost své prosby.

Požádejte oficiálně vládu ČSSR, aby KOMISI PRO LIDSKÁ PRÁVA OSN ihned poskytla podrobné informace o věznění ing. Rudolfa Battěka a přešetřete celý tento případ. Pomůžete člověku.

Jiří Ruml
Kremelská 104/150
Praha 10 - Vršovice

JUDr. Ján Feješ
generální prokurátor ČSSR
nám. Hrdinů 1300
140 00 Praha 4-Pankrác

Pane generální prokurátore,

připojuji se k protestní akci mnoha přátel a známých ing. Rudolfa Battěka, a proto držím třídní hladovku počínaje dnem 18. března 1981.

Je naprosto absurdní a pro celou Československou justici a právní řád nanejvýš zahanbující, že k "případu" ing. Rudolfa Battěka vůbec mohlo dojít. A přímo alarmující je ta skutečnost, že bylo možno několikrát překvalifikovat údajnou "trestnou činnost" Rudolfa Battěka, a tím docílit toho, že Rudolf Battěk je již tři čtvrtě roku neoprávněně držen ve vyšetřovací vazbě za nanejvýš pobuřujících podmínek.

Já se proto ptám: Kdo má zájem na tom, aby Rudolf Battěk žil mimo společnost, kam patří?

Má snad někdo zájem přímo na jeho fyzické likvidaci, že mu není poskytována lékařská péče způsobem, jak si jeho vážné onemocnění vyžaduje?

Jak je vůbec možné v právním státě, jakým Československo je, dopustit takové jednání institucí a osob, které se právnímu řádu vymykají?

Co Vy, jako nejvyšší ochránce zákonnosti, děláte pro to, aby nedocházelo k takovým případům, jako je případ ing. Rudolfa Battěka, z nichž vznikají nebez-

pečné precedenty?

Žádám Vás proto: zasaďte se okamžitě o propuštění ing. Rudolfa Battka a dokažte tím, že i Vám leží dodržování československých zákonů opravdu na srdci.

V Praze dne 18. března 1981

Jan Zvěřina
Šlikova 28
169 00 Praha 6

Pane prezidente!

Ing. Rudolf Battěk je již desátý měsíc ve vazbě a jsem přesvědčen, že trpí nevinně.

Svou účast a obavu o jeho zdravotní stav vyjadřuji zapojením do třídní řetězové hladovky ve dnech od 21.3. 1981, kdy navazuji na předchozí hladovku Jana Zvěřiny, do 23.3.1981. Současně Vás žádám, abyste se svou autoritou zasedil o jeho propuštění.

V Praze 22. března 1981

David Němec
Ječná 7, Praha 2

Pane prezidente,

od června 1980 je ve vazbě ing. Rudolf Battěk, mluvčí Charty 77. O tomto případu jste informován. Je přinejmenším zarážející, proč je již téměř devět měsíců držen ve vězení člověk vysokých morálních kvalit, který nikdy nehledí na svůj vlastní prospek a naopak dává všechny své síly a schopnosti k prosazování pravdy a spravedlnosti. Okolnosti, za jakých byla na ing. Rudolfa Battěka uvalena vazba i dosavadní průběh jeho věznění a vyšetřování jsou nepřesvědčivé a znepokojující. Závažné přitom všem je, že jde o člověka vážně nemocného.

Proto považuji za svoji morální i občanskou povinnost požádat Vás i svým jménem o zjednání nápravy.

Zároveň Vám oznamuji, že dnes zahajují třídní hladovku, protože nemám jinou možnost, jak konkrétně vyjádřit svůj nesouhlas s vězněním ing. Rudolfa Battěka. A chci věřit, že bude brzy propuštěn na svobodu.

V Praze dne 1. března 1981

Drahuška Proboštová
Rumunská 28
120 00 Praha 2

X X X X X X X X X X X X X X X

Z dopisu Jiřího Lederera přátelům /č. 3/

8.4.1981

..... Ale já vím, že čekáte na zprávu o setkání s Willy Brandtem. Tak tedy k ní. Navštívil jsem ho 4. března odpoledne v 15 hodin v jeho pracovně ve stranické budově v Bonnu. Seděl s námi jeho sekretář a můj přítel, který byl se mnou jako překladatel pro všechny případy. Na polovic jsem hovořil německy a když jsem něčemu chtěl důkladněji vyjasnit, tak jsem mluvil česky. Hovořili jsme o vztahu sociálně demokratických stran k různým humanitním hnutím ve východní Evropě. Dalším námětem byl seminář o Československu, který připravuje Socialistická internacionála. Taky byla řeč o Rudolfu Battěkovi a i o jiných. Byl to klidný a užitečný rozhovor. Trval jednu hodinu, za níž jsme vypili kávu. Dohodli jsme se, že zůstaneme ve styku.

V tyto německé končiny jsem zároveň přivezl rukopis své knížky o Polsku, kterou vydá kolínský Bundverlag /odborářské nakladatelství/ ještě v tomto roce. Zachytil jsem v ní události až do března. Pravděpodobně k ní dodělám ještě jednu kapitolu. Zároveň vyjde česky v Indexu.

Bundverlag snad taky vydá Věznovu četbu, kterou jsem napsal ve vězení a kterou jako jedinou se mi podařilo propašovat ven a vyvézt na západ. Je to dvěstě stránek mých poznámek v knihách, které odehrávaly roli v mém životě. - Tuhle knížku snad vydá Škvorecký v Kenadě česky.

V nejbližších dnech vyjde v Indexu sborník k 70. narozeninám Jana Wericha. Jmenuje se Když se řekne Werich. To bude zajímavá četba - mají tu slovo o Werichovi Jaroslav Seifert, prof. Václav Černý, Vlasta Chramostová, Josef Hlilomaz, Ota Ernest a jiní.

Jedno švýcarské nakladatelství se rozhoduje o vydání mé knížky o Janu Pa-

lachovi, která by taky měla vyjít česky v Kanadě.

Škvorecký má taky zájem o mé paměti - a není vyloučeno, že to vyjde i německy. Ale to není zdaleka jisté.

To je tak všechno. Uvážíte-li, že denně trávím čtyři až šest hodin v Goethe-Institutu, abychom se naučili německy, a že do téhle školy musíme jezdit 30 km - tak nám zbývá na práci půl dne. Je to tedy život hodně intenzivní.

Je po půlnoci, jsem mírně unaven - a tak pro dnešek končím.

Jiří Lederer

x x x x x x x x x x x x x x x x

Krátké zprávy:

Koncert věnovaný vězněným československým, bolivijským a argentinským hudebníkům

Dne 6. března 1981 byl uspořádán v Paříži, na staroslavné univerzitě Sorbonně /17, rue de la Sorbonne - 75005 - Paris/, v Amphitheatre Richeieu, koncert s názvem " Za osvobození československých, bolivijských a argentinských hudebníků".

Na tomto slavnostním gala-koncertu byla hrána díla současných autorů /Gérard Condé, Alain Vuirpy, John Beall/ i klasických mistrů /Ludwig van Beethoven, Guillame Lekeu/. Hudební skladby interpretovali polská pianistka Alina Piechowska, francouzská houslistka Adèle Auriolová, francouzský pianista Bernard Fauchet a americký pianista Steven Smith.

K programu koncertu byl přikládán text, počávající podrobné informace o Karlu Soukupovi a Jiřím Tomešovi, především pak o jejich procesu, který byl veden v Ústí na Labem ve dnech 4. a 5. listopadu 1980. Tento koncert byl zároveň věnován vězněným bolivijským hudebníkům, jejichž přesný počet není znám a čtrnácti argentinským hudebníkům, jejichž kompletní seznam byl přiložen.

Argentinský pianista Miguel Angel Estrella, který byl vězněn tři roky v Urugaaji a minulý rok byl propuštěn, zaslal tento koncertu poselství, v němž mu vyjádřil svou podporu a obdiv.

Na závěr koncertu pak promluvila uruguajská paní Alba Gonzales Souza, která byla v loni propuštěna z vězení v Kolumbii. Řekla, že protestní a solidarizující se akce budou dále pokračovat, aby hudebníci věznění v Československu a Jižní Americe byli co nejdříve propuštěni na svobodu.

Koncert byl organizován hnutím Mladá hudba /Mouvement Jeune Musique/ a podporována Národním svazem francouzských vysokoškolských studentů U.N.E.F., francouzskou odborovou organizací Force Ouvrière /Dělnická síla/, Mezinárodní společností pro obranu umělců, obětí represe A.I.D.A. a Výborem na obranu Karla Soukupa. Při této příležitosti se prodávaly kniky písničkových textů tohoto undergroundového básníka a zpěváka.

Koncertu se účastnilo asi 300, převážně mladých, lidí.

Uvedení Havlova Protestu v Paříži

Dne 24. března se konalo v Paříži v divadle des Mathurine /45, rue des Mathurine, Paris 8/ společné představení Havlovy jednoaktovky "Protest" a Sartrovy hry "Za zavřenými dveřmi".

Představení bylo věnováno československému Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, především pak jeho vězněným členům. Večer organizovala Mezinárodní společnost pro obranu umělců, obětí represe - A.I.D.A.

Stěny divadelního sálu byly zdobeny velkými fotografiemi Václava Havla, Otky Bednářové, Dany Němcové, Josefa Danisze, Václava Bendy, Alberta Černého, Jiřího Dienstbiera, a jiných. Před představením byly čteny dva dopisy Václava Havla jeho ženě Olze /dopis z vězení z 13.4.1980 a z 8.8.1980/. Ve 21 hodin začalo vlastní představení. Hráli Daniel Gélín /Staněk/ a Francois Marie /Vaněk/. Oba tito herci vyjádřili svou podporu a solidarnost tím, že hráli bez nároků na honorář. Po té byla hrána Sartrova hra. Po představení promluvil Pavel Landovský, který přijel z Vídně, o svém příteli Václavu Havlovi. Mimo jiné řekl, že "Gélín má velké štěstí, že mluví francouzsky lépe než já, jinak bych si nenechal ujít příležitost a s radostí bych si zahrál Staňka místo něj."

Pro návštěvníky divadelního představení byl též vydán šestistránkový text o Václavu Havlovi. První část přináší Havlův životopis, druhá část představuje Havla jako dramatika a cituje některé jeho názory a myšlenky o divadle, třetí část textu představuje Havla v kontaktu se současnou státní mocí a uvádí pasáž z Havlova otevřeného dopisu Husákovi /1975/ a část Havlovy obhajoby, kterou pronesl v rámci svého posledního slova před Městským soudem v Praze, dne 23. října 1979.

x x x x x x xx x xx x xx x x x x x x x

x x x x x x x x xx x x

x xx x